

[Kai Moltke.]

inden for vestblokken opfordrer Tyskland til at afbetale på sin milliardgæld til de vestlige stater, som blev invaderet.

Det er sikkert en langvarig juridisk procedure med mange forhold, som skal tages i betragtning, inden det nås, men jeg garanterer for, at vi kommer ikke et skridt ud af stedet, uden at regering og folketing i det mindste tager dette spørgsmål op som et naturligt led i normaliseringen af finans- og pengeforhold. Vi når ikke et skridt videre, uden at spørgsmålet om en definitiv regulering af de tyske erstatningsbetalinger tages op. Det ville være en af de faktorer, som også kunne stille befolkningen skattemæssigt lidt bedre, som også kunne være med til, at man undgik disse hektiske valutakriser, som gang på gang har måttet betales af enhver dansk stats- og skatteborger.

Albertsen: Jeg skal tillade mig at gøre et par bemærkninger om det, der ulykkeligvis stadig væk foregår i Nigeria-Biafra konflikten. Jeg bemærkede ganske vist, at den sidste taler karakteriserede disse hændelser som en beskeden konflikt; jeg har svært ved at acceptere den definition, da vel alle — også den taler, der brugte den karakteristik — er klar over, at netop denne konflikt er den mest blodige efter den anden verdenskrig, som vi overhovedet har oplevet.

Det, der særlig gør mig interesseret i at få afklaret nogle ting, er bl. a. regeringspartiernes formulering af dette problem. Jeg ville være meget taknemlig, hvis man ville klarlægge ud over det, der står — for det er jo i og for sig kun en konstatering — hvilke rent praktiske foranstaltninger man vil foretage, når man opstiller disse mål. Der står anført, at man vil virke for, at parterne i Nigeria accepterer våbenhvile og genoptager forhandlingerne. Hvor vil man rejse dette? Vil man tage initiativ til en diplomatisk henvendelse til de parter i konflikten, det drejer sig om? Man vil ikke, har jeg forstået på det, der hidtil er sagt, rejse det i De Forenede Nationer. Vil man sammenkalde til en kon-

ference? Vil man kontakte Organisationen til Afrikas Enhed? Eller hvad er det, man rent praktisk vil?

Dernæst står der, at man vil tage initiativ til, at våbenleverancer til området standses. Kan man forvente, at regeringen vil rette henvendelse til dem, der i alt væsentligt er leverandører af våben til de krigsførende parter — det er Sovjetunionen, og det er England; det er almindelig kendt, at Sovjetunionen leverer ca. 80 pct. af de våben, der anvendes af den nigerianske militærregering i forsøget på at slå Biafra ned, og de resterende procenter leveres af England — altså: vil man foretage en diplomatisk henvendelse til disse lande, til disse regeringer? Det tror jeg befolkningen ville lytte til med stor interesse og i givet fald glæde sig over.

Endelig er der det sidste punkt, hvor man fremhæver, at hjælpeforsyninger til den nødlidende befolkning bør bringes frem så hurtigt og effektivt som muligt. Hvis man her mener det, man hidtil har gjort, at man fra statens side har ydet nogle bevillinger til de organisationer, der yder hjælp — det drejer sig i første række om Folkekirkens Nødhjælp og Røde Kors — så tror jeg nok, at disse to foretagender i øjeblikket i høj grad afventer et hurtigt svar på et andragende om øgede bevillinger; det er meget betydelige beløb, og jeg ved, at hvis disse beløb ikke snarest bliver tilstillet dem, vil det være meget svært for Folkekirkens Nødhjælp at klare de daglige funktioner, som de dér har påtaget sig.

Men ud over dette, som altså rent faktisk er noget, der foregår, og som jo i væsentlig grad har været finansieret med privat understøttelse som grundlag, er det da sådan, at man vil tage særlige initiativer til at realisere det, der står her? For her anfører man, at man vil sikre, at hjælpeforsyninger kommer frem. Det, der hidtil er sket, er jo, at en helt privat organisation på et tidspunkt, hvor andre ikke ville tage initiativet med hensyn til at bringe fødevarer frem, under meget risikable og meget farlige vilkår har kunnet realisere at skabe en luftbro, som